

Første søndag efter helligtrekonger 2021

Vi hørte evangeliet om Jesus, da han som 12-årig blev i templet hos sin himmelske Fader i stedet for at følge med sine jordiske forældre til Nazaret. I gamle dage brugte man denne søndag til at prædike om børneopdragelse, om hvordan gode kristne børn gjorde som deres forældre sagde – de kunne jo selv se, hvor velopdragen Jesus var, da han først var blevet fundet igen. Vi kan alle sammen begå fejl - selv med de bedste intentioner, men når vi erkender det, så skal vi også handle således, at vi er gode børn.

I dag får vores bibeltekst dog en lidt anden klang i vore hjerter, for vi måtte jo undvære både kirke og gudstjeneste gennem hele julen. En ting som nogle af os fandt både meget svær og ja, nærmest unaturlig – for vi plejer jo at mødes til fælles glæde og takkesang til Gud, når vi fejrer vor Herre Jesu Kristi fødsel. Og pludselig var vi låst ude. Der hang bare et skilt på døren med at alt var aflyst til og med 3. januar. Det var en flad fornemmelse at skulle gå hjem igen, når man så endda vidste, at lige på den anden side af den dør ventede en pyntet kirke med juletræer og salmeblade med julens elskede salmer forgæves på os.

Det er ikke rart at blive væk, men det er slet ikke rart ikke at kunne finde den, man leder efter. Mange mennesker kan bedst finde samhørigheden med Gud i kirkens rum. Her, hvor der er plads til vores store tanker og store følelser. Vi kan se døbefonten og tænke på, at vi tilhører vor Herre Jesus Kristus gennem vores dåb. Vi kan se prædikestolen, hvorfra der gennem århundreder er holdt prædikener til trøst og opmuntring, til håb og tro. Vi kan se alteret, hvor vi tjener Gud, og hvor Hans søn tjener os med sit eget kød og blod, hvor vi er sammen med Jesus i et sandt og inderligt fællesskab i nadverens sakramente. Det er vist egentlig ikke mærkeligt, at vi føler Guds nærvær stærkest her i kirken, for det er jo også her vi samles med vore kære ved livets store begivenheder, ved livets begyndelse og ved dets ende. Som Guds børn har vi hjemme her i Hans hus.

Og så ved vi dog godt, at Gud også ser os og er med os, når vi ikke lige sidder her i kirken. Han hører vore bønner, også de fremhviskede i stuer og kamre. Hellige øjeblikke forekommer også andre steder, engang var der et i en stald i Betlehem. Det havde barnet Jesus måske glemt et øjeblik, da han sad der mellem de kloge mænd i templet og soled sig i deres opmærksomhed og beundring. Men da han så sine bekymrede forældre Maria og Josef, kom han i tanke om, at det at tjene også tit kræver lydighed af os. At vi må underlægge os vilkår, som vi egentlig ikke har lyst til at underlægge os. Som når vi får at vide, at nu skal vi låse kirkens døre og gå hjem og blive der, selv om vi har mere lyst til at slå kirkedøren op på vid gab og invitere alle, der overhovedet kan klemmes ned i bænken, indenfor til sang og bøn og kirkekaffe og alt det andet, vi plejer at kunne være fælles om. Jesus måtte nøjes med de få dage han havde tiltusket sig ekstra i templet, og så gik turen hjem til det mere ydmyge Nazaret og den lokale synagoge. For det var Guds plan, at Jesus skulle vokse i visdom og yndest og blive en voksen mand, før han stod frem som Herren og kaldte på høj og lav og inviterede os alle med ind i ikke bare Guds hus, men også i Guds rige. Amen.